

Два вѣтра.

(Приказка отъ Лидия Армандъ).

Развилнѣлъ се, разигралъ се по планинитѣ студениятъ вѣтъръ, спущалъ се надолу, качвалъ се нагорѣ, прѣзъ пропасти прѣскачалъ, съ камъни замѣрялъ. Разядосалъ се и се спусналъ той по долината. Лети и бучи: „Пазете се, ще ви замразя-я-я!“

А братъ му, топлиятъ вѣтъръ, въ това врѣме се вжпѣлъ въ морето. И той не знаялъ спирь: въртѣлъ се, гуркалъ се, плѣскалъ и прѣскалъ чакъ до самитѣ облаци; а какъ съскалъ, какъ фучалъ — чакъ до небето се чувало! Дошълъ до него гласътъ на далечния му братъ и той полетѣлъ насрѣща му, като загърмѣлъ: „Пази се ще те измокря-я-я!“

Сблъскали се срѣдъ долината двата брата — нахвърляли се единъ на другъ и се разядосали.

— „Защо налиташъ?“ запиталъ студениятъ вѣтъръ.

— „Самъ ти се нахвърли!“ отговорилъ топлиятъ вѣтъръ.

— „Само че азъ гонѣхъ облацитъ, а ти отново ги влачишъ“.

— „Какво пъкъ, прогони ги назадъ, ако можешъ“